

направишъ, че долѣто си жива нѣма да забравишъ прѣснитѣ яйца.

Долѣто това дѣдо на баба поржчвалъ, ето го и тѣхниягъ внукъ пристигналъ.

— И тебе ли яйчице ти се яде? — думалъ дѣдо и почналъ да цѣлува момчето. Не доиздумалъ дѣдо тѣзъ думи, и чулъ грѣмъ. Дѣдо и баба подскочили...

Гледа дѣдо въ пешъта и смаянъ остава: гърнето се прѣснало и по цѣлата пешъ, само черупки отъ яйца...

— Ето ти тебе вечеря! — казалъ дѣдо. — Запомни, дѣте, никога чуждото свое не става. Ако бѣше баба ти взела яйцата отъ нашия курникъ, това нѣмаше да се случи.... Полакоми се тя, глупавата баба, за чуждото и пострада...

Внукътъ слушалъ, слушалъ, па казалъ:

— Не е бѣда, че не ядохме яйца, азъ нали си имамъ хубавъ камшикъ?

